

Prekásno!

Iz mesta sem bežal v samotni log
Srdit se na svojo usodo.
Molčala so débla siva okrog,
Ko ném sem razmišljal nezgodo.
Tolažbe nikjer za dušo trpečo,
Nikjer ni nádej na boljšo srečo! . . .
Brezup mi je v duhu vprašanje oživil:
Kaj li sem zakrivil?

In slíšal sem glas skrivnostno-globòk:
Ne toži ljudij ni usode!
Ti dél si jedino svojih otròk,
Ti sam si kriv vse nezgode.
Zatòpi se v svoja minula dejanja,
Ne brani se trpkega piti spoznanja! . . .
Pokril sem si lice in vzdihnil sem glasno:
»Prekásno, prekásno!« . . .

Dolénjec.

Dokaz.

Ód tebe sem dròbno pismo dobil,
Da z drugim si zdaj zaročena,
Da tvoj izvoljenec blag je in mil,
Da bodeš mu srečna žena.
Razvnela se v srci mi ni zavist,
In ljubosumje se ni m' vnelo;
Tresoče roké sem bral tvoj list,
In vènderle bral ga veselo.

V življenji je méni, predobro véim,
Usojena grenka kupa:
Ko tebe sem nékdaj ljubil ném,
Ves čas sem te ljubil brez upa.

Da brídsko daues ne tožim jaz,
Ko drug te ljubimec je snubil,
To bodi najvidnejši tibi dokaz,
Da sem te resnično ljubil!

Dolénjec.

Jezikoslovne drobnosti.

1. Es handelt sich — se gré.

V novejšem času beremo po naših časopisih večkrat stavke, kakor so ti-le: »Pri bližnjih volitvah se ne gré samó za tó, da se za poslance izberejo narodni možje« i. t. d.; »Ko bi se šlo za to, napraviti novo cesto« i. t. d.; »Na Koroškem se gré za obstoj slovenske narodnosti« i. t. d., i. t. d. V prejšnjih časih se je rabil glagol iti v tem pomenu brez reflektivnega zaimka, ako se je sploh rabil; pisali smo samó *gré*, *bi šlo* in enako. Takó so pisali, kolikor véim, tudi naši stari. V tem smo se strinjali z drugimi Slovani in Neslovani, od katerih se je ta način govorjenja zatrosil k nam.